

santia. Ta jáisse üks kord tuli temma omma
nabrlga foggematta folko, ja hakkasid jutta
ojama. Jut tousep juttust. Se naber menis
dasuggust jutto ajamas, küssib siis fa temimalt:
sa waene mees, kust fa ommiti omma pea
toidust saad? temma kostis: Jummal olgo
tännatud on veel wanna warrandust kous.

Sadda rubla ollen ma paigase pannud,
ja teisi sadda mis ma ollen foggund, tahhan
veel nende kõrva panna. Se naber kes ahne,
himimustas teisi sadda rubla ka arivas siis nen-
da: lähhääb se pimme omma rahha otsuma, ja
leibab ühtegit, siis ta peaks melest ärra ollema,
kui ta neid teisi ka sinna panneks. Sepärast
panni temma sedda rahha, veel selsamimal õsel
terweste senna kust ta sedda olli wotund. Se
pimme läks teisel páral senna, leidis omma
rahha, tännas Jummalat, ja olli rahbul et ta
sedda olli fátte sanud. Olleks temma nüüd
fest paljo sobbisend, egaga siis se naber nisug-
gune jõlle olleks olnud et ta sedda rahha olleks
taggasid riinud. Nenda saab pimme omma
moistussega selle ülle volmust, kellel silmab
peas.

Oppetuse

Üks tarb ja taasane meel on parrem küt
paljo rahha.

Kats Tekdújat nink Kattro

(ennemuistenne jut.)

Kats küllameest olliwa mäega sure sobbra
nätta. Neid sadeti omma mõisa herra asju
kirjaga tallitama Pöla male, kün perratu sure
mõtsa nink lane omma; — sáál karrode foddo.

Hå kú! — nemmá kõndsewa omma te-
reisi ärrä perrale, tallitaswa herrä asja illusaste
kõrda, ni kui neile olli oppatu, nink saiwa kir-
jaga vastust foddo minna. Nemmá kõndsewa
rõõmsaste omma foddo pole taggasí saijs, läbbi
lane, läbbi laggeda ma. Etsa kule, hõigas
Hans Tomasse jáinne peddájá lanest läbbi kõns-
den, etsa kule, welli sobber. Õige kui farro
märrisamisse helli. — Tomas talle vasta:
Minna ei kule iks middagi, mes fa pelgat,
me olleme tõnne tössese sobbra, eggas meij,